

og beklager, hvad der er sket. Nu maa Opgaven være at faa Sagen gennemført, og jo færre Beklagelser der fremkommer, jo mindre Utilfredshed tror jeg, der vil blive indenfor Tjenestemændenes Lejr.

Jeg anbefaler endnu en Gang Ændringsforslagene til Vedtagelse.

Abrahamsen: Jeg vil takke den højtærede Finansminister for hans overordentlig velvillige Udtalelser. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om man nu i Udvalget tog Hensyn til, at den højtærede Minister mener, at den Udgift, der en Gang er foreslaaet, da Lovforslaget oprindeligt blev fremsat, nemlig 3,675,000 Kr., kan Statskassen bære til dette Formaalets Opnaaelse, og jeg skønnede af den højtærede Finansministers Ord, at det ikke skyldes noget Ønske hos ham, at man har reduceret Lovforslagets Virkninger med indtil 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg tror, at hvis vi ud fra det Synspunkt i Dag prøver at komme til en anden og bedre Ordning end den, der nu foreligger, vil der være naaet adskilligt med Hensyn til at skabe den Tilfredshed i Tjenestemændenes Kreds, som nu mangler, idet vi ikke begrænsede den Hjælp, der skal gives, i saa stort Omfang, som man har gjort det ved Ændringsforslagene.

Finansministeren (Brandes): Den ærede Ordfører (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]) nævnede, at Begrebet Overarbejdspenge havde været omtalt i Betænkningen, da den blev sendt mig i foreløbig Skikkelse fra den ærede Ordfører — vi arbejdede jo sammen paa at give den en noget bedre Skikkelse. Ja, Overarbejdspenge var da sammenstillede med Natpenge og Kørepenge, og jeg benægtede bestemt, at disse Ting kunde sammenstilles. Natpenge og Kørepenge blev indsat i det Stykke, hvor de nu omhandles, fordi man fra Administrationens Side, ja, fra alle Sider, mente, at de maatte sammenstilles med andre „lignende Godtgørelser“, som ikke kunde henføres under Lønningen. Men hvad Overarbejdspenge angaar, erklærede jeg meget bestemt, at de faldt ind under Lønningen; derfor kunde man ikke fra Statens Side behandle dem paa samme Maade som de andre Indtægter. Jeg har jo imidlertid erklæret overfor den ærede Ordfører, at hvis det er Udvalgets samstemmige Ønske, at 300 Kr. af Overarbejdspengene skal regnes lig med en privat Indtægt af 300 Kr., kan Administrationen naturligvis rette sig derefter. Spørgsmaalet

er i øvrigt ikke saa stort, tror jeg, som den ærede Ordfører mente.

Hvad angaar det andet Spørgsmaal: at jeg har beklaget, at Lovforslaget var blevet beskaaret, er jeg forbavset over, at den ærede Ordfører undrer sig over, at jeg bruger et saadant Udtryk. Det vilde da være mærkeligt, om en Minister ikke havde Lov til at sige her i Tinget, at han beklager, at hans Forslag ikke vedtages i den Skikkelse, hvori det blev fremsat. Hvis man ikke har Lov til at sige dette, bliver Ytringsfriheden efterhaanden ret indskrænket her, og man kommer under en Censur. Jeg kan ikke tænke mig, at den ærede Ordfører ønsker dette overfor nogen Minister, heller ikke overfor mig; jeg er ikke vant dertil og har Lyst til at bruge mit Frisprog, saa vidt jeg kan. Den nævnte Udtalelse har den ærede Ordfører derfor ingen Grund til at være forbavset over, og naar den ærede Ordfører siger, at jeg, naar jeg beklager mig, skulde have henvendt denne Klage til mit eget Parti, saa vil jeg svare, at den ærede Ordfører da er inde paa Udvalgets Forhandlinger, hvad en Ordfører efter god parlamentarisk Skik mindst af alt har Ret til at drage ind under Forhandlingerne. Jeg har ikke forsynet mig mod nogen parlamentarisk Skik fordi jeg beklager, at Lovforslaget ikke gennemføres, saaledes som Regeringen fremsatte det; det vilde da være en underlig Minister, som rendte fra sit Forslag lige straks og erklærede, at det var meget bedre, hvad der blev vedtaget, naar Vedtagelsen betød en Beskæring. Men man plejer ikke at føre Udvalgets Forhandlinger eller enkelte Medlemmers Stilling frem her i Salen. Hele Udvalget har været enigt om de Ændringsforslag, der foreligger. Det er, hvad jeg og Tinget ved officielt. De private Meninger, den ærede Ordfører og andre Medlemmer har, bør man holde tilbage til mere private Samtaler. Her i Salen har de ingen Rolle at spille. Og naar den ærede Ordfører oven i Købet siger, at ikke mindst det radikale Parti var imod, at de højere Tjenestelønninger droges ind under Dyrtidshjælpen, saa vil jeg gerne svare: Mon Forholdet ikke nemt kunde være det, at der egentlig ikke var noget Parti, som undte det andet noget i det Spørgsmaal, men at der herskede en almindelig Fornemmelse af, at Befolkningen — og man kan ikke undre sig over, at store Dele af Befolkningen tager denne Stilling — stiller sig uforstaaende overfor, at Folk med en vis Ind-